

دیدگانم

باز

بارانی است؛

اشک هایم

با رعدِ نگاهت

جان می گیرد؛

بی تو

روزهایم دوبار گریست؛

تنفس

برای من

آه...

بُغرنج و

گاه،

دشوار بیست،

"بمان"

در این کاشانه

حرفِ بی جایست،

پشت بامِ دل

گاه

پرسه زدن

اجبار بیست؛

مرا

به لبخندِ عشق

دعوت کن؛

نگونه،

که این

فاصله

بی انصافیست...